

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121302734
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121302734.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD., v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. T., B.. XX.XX.XXXX, X. R. XXX/X, XXX XX Y., adresa na doručovanie L. XX, XXX XX L., o zaplatenie 1.607,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 11Csp/108/2021-281 z 28. januára 2022 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom II. a III. výroku.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 20. apríla 2021 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej 1.607,34 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 9. apríla 2021 do zaplatenia, a to na základe zmluvy o povolenom prečerpaní na účte uzatvorenej so žalovanou 8. novembra 2019. Žalobkyňa návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnila tým, že na základe zmluvy o povolenom prečerpaní na účte poskytla žalovanej limit povoleného prečerpania na jej účte vo výške 1.400,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,90 % ročne. Žalovaná túto zmluvu opakovane porušovala prekročovaním povoleného limitu, v dôsledku čoho jej v súlade s bodom 8.9 Všeobecných obchodných podmienok k 1. januáru 2021 znížila limit na 0,- eur. Následne sa žalovaná dostala na účte do nepovoleného prečerpania a svoj dlh jej nevyrovnala, a preto jej zatvorila účet. Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Úroky z omeškania si uplatňuje odo dňa nasledujúceho po zatvorení účtu žalovanej.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 820,33 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 820,33 eur od 9. apríla 2021 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 708, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, ods. 4, § 2 písm. a), písm. b), písm. e), § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 16, ods. 17, ods. 18, ods. 19, ods. 20, ods. 23, ods. 27, ods. 43, § 9 ods. 2, § 10, § 11 ods. 1 písm. c), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Úroky z omeškania priznal súd žalobkyňi v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 a

ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobkyňa a žalovaná 20. marca 2018 uzatvorili písomnú zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb na dobu neurčitú, predmetom ktorej bolo zriadenie bežného účtu pre žalovanú a 8. novembra 2019 uzatvorili prostredníctvom internetbankingu zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania na účte žalovanej, s limitom do výšky 1.400,- eur. V zmluve o spotrebiteľskom úvere bola dohodnutá variabilná úroková sadzba 19,90 % p. a. a v tej istej hodnote bola uvedená aj odplata a boli konkretizované aj jednotlivé poplatky. Súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky žalobkyne, ktoré žalovaná prevzala ešte pred uzatvorením zmluvy. Podľa bodu 8.1 Všeobecných obchodných podmienok povolené prečerpanie na účte je forma úveru poskytovaného bankou, ktorý umožňuje klientovi nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený v banke. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní vzniká banke záväzok poskytnúť klientovi povolené prečerpanie, avšak výlučne za podmienok v nej uvedených a klientovi vzniká záväzok povolené prečerpanie splatiť a zaplatiť úroky a ďalšie príslušenstvo. Povolené prečerpanie poskytnuté klientovi, ktorý je spotrebiteľom, je spotrebiteľským úverom. Podľa bodu 8.11 Všeobecných obchodných podmienok pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácii prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom, ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k prekročeniu limitu povoleného prečerpania. Prekročenie limitu je klient povinný vyrovnať v deň, kedy k prekročeniu došlo. Od nasledujúceho dňa je klient povinný z prekročenej čiastky platiť banke popri riadnych úrokoch aj úrok z omeškania. Podľa bodu 8.12 Všeobecných obchodných podmienok, ak sa klient dostane do omeškania s plnením svojich peňažných alebo nepeňažných povinností alebo ak porušuje zmluvu, čo i len nepodstatným spôsobom banka môže písomným oznámením doručeným klientovi okamžite a) vypovedať poskytnutie povoleného prečerpania, b) vyhlásiť predčasnú splatnosť alebo c) odstúpiť od zmluvy o povolenom prečerpaní. Po zániku nároku čerpať povolené prečerpanie (zrušením limitu, výpoveďou alebo odstúpením) sa vyčerpané a nevrátené peňažné prostriedky považujú za nepovolené prečerpanie bežného účtu, s čím je spojená povinnosť platiť úroky pri nepovolenom prečerpaní účtu a zaplatiť zmluvnú pokutu. Podľa bodu 8.9 Všeobecných obchodných podmienok klient musí vrátiť banke všetky čerpané peňažné prostriedky. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky priebežným znižovaním debetného zostatku bežného účtu klienta, na ktorom bolo povolené prečerpanie zriadené. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie, v lehote určenej bankou v žiadosti o splácanie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako 7 dní. Žalobkyňa listom z 2. marca 2021 vyzvala žalovanú na vyrovnanie nepovoleného prečerpania vo výške 1.544,41 eur do 7. marca 2021 a opakovane ju upozornila na neplnenie podmienok zmluvy o účte. Podľa výpisov z účtu žalovanej a prehľadu o transakciách na účte žalovanej kreditné operácie boli v úhrnnej výške 24.801,83 eur a debetné operácie boli v úhrnnej výške 26.409,17 eur. Debetné položky pozostávajú z poplatkov za transakcie vo výške 48,50 eur, poplatku za balík služieb vo výške 154,05 eur, poplatku za upozornenie (debet) vo výške 75,- eur, poplatku za zistenie zostatku na ATM inej banky vo výške 3,90 eur, výberu v hotovosti vo výške 120,- eur, poplatku za výzvu (debet) vo výške 30,- eur, poplatku za vedenie exekúcie vo výške 30,- eur, poplatku za SMS notifikáciu vo výške 17,- eur, platby cez portál PoS vo výške 16.709,15 eur, úrokov vo výške 428,56 eur, výberu hotovosti z bankomatu vo výške 1.410,- eur a odchádzajúcich platieb vo výške 7.383,01 eur. Debetné operácie bez poplatkov a zmluvných úrokov predstavujú sumu 25.622,16 eur. Podľa vyjadrenia žalobkyne z 5. novembra 2021 žalobkyňa mala za to, že z dôvodu, že viedla bežný účet žalovanej viac ako šesť mesiacov (od 20. marca 2018) nemala povinnosť preverovať jej príjem v Sociálnej poisťovni, keďže mala prehľad aj o jej kreditných obratoch. Vykonala dopyt do úverového registra, na preukázanie čoho predložila súdu výpis z credit reportu - analytik. Súd z tohto výpisu zistil, že žalovaná od 16. apríla 2019 splácala aj ďalší spotrebiteľský úver, mesačné splátky ktorého boli vo výške 128,- eur.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že nenastal žiadny zo zákonných dôvodov pre uplatnenie fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania obsahuje dobu trvania, ktorá je uvedená v bode 8.13 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú jej súčasťou, výška variabilnej úrokovej sadzby je uvedená priamo v zmluve vo výške 19,90 % p. a. a predpoklady pre jej zmenu sú upravené v bode 8.8 Všeobecných obchodných podmienok a podobne v zmluve sú upravené povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť úver na žiadosť veriteľa v plnej výške

a výška jednotlivých poplatkov. Žalobkyňa však nepreukázala, že by postupovala s riadnou odbornou starostlivosťou v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré žalobkyni ukladá povinnosť zistiť nielen príjmy a výdavky spotrebiteľa, ale aj jeho rodinný stav. Z listinných dôkazov nielenže nevyplýva, že by žalobkyňa informáciu o rodinnom stave žalovanej získala, ale nijako nereagovala ani na výzvu súdu na predloženie dôkazu o zisťovaní rodinného stavu žalovanej. Za zásadné však súd považuje to, že žalobkyňa napriek tejto výzve nepreukázala splnenie povinností, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 7 ods. 19 a ods. 42 zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle ktorých mala vypočítať ukazovateľ schopnosti žalovanej splácať úver, ako aj podiel výšky jej celkovej zadlženosti k príjmu, pričom pri výpočte tohto ukazovateľa mala vychádzať z čistého príjmu žalovanej, zohľadniť jej životné minimum a životné minimum osôb, voči ktorým mala vyživovaciu povinnosť, jej peňažné záväzky a výšku splátky spotrebiteľského úveru. Konkrétna metodika postupu výpočtu vyššie uvedeného ukazovateľa je upravená v opatrení Národnej banky Slovenska č. XX/XXXX v znení opatrenia č. X/XXXX a č. X/XXXX.

6. Súd prvej inštancie považoval za dôvodné žalobe vyhovieť len čiastočne a zaviazal žalovanú len k vráteniu dlhu bez úrokov a poplatkov, pretože žalobkyňa síce nemala povinnosť preverovať príjem žalovanej z externých zdrojov, lebo mala interný zdroj informácií o príjme žalovanej vzhľadom na vedený bežný účet, avšak súdu doložila len výpis z úverového registra, čo je nepostačujúce. Vôbec nepredložila výpočet vyššie spomenutého ukazovateľa ani to, že mala určené limity pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver a na podiel výšky celkovej zadlženosti spotrebiteľa k príjmu a vôbec nezisťovala rodinný stav žalovanej, počet osôb, voči ktorým mala žalovaná vyživovaciu povinnosť. Pri výpočte sumy, ktorú je povinná žalovaná žalobkyni vrátiť, súd vychádzal len z debetných operácií v úhrnnej výške 25.622,16 eur (výber v hotovosti, platba cez portál PoS, výber hotovosti z bankomatu a odchádzajúce platby). Suma 820,33 eur, ktorú súd zaviazal žalovanú žalobkyni zaplatiť predstavuje rozdiel medzi debetnými operáciami v tejto výške a kreditnými operáciami na účte žalovanej vo výške 24.811,83 eur. Keďže posledný výpis z účtu, ktorý bol žalovanej pravidelne zasielaný je za obdobie od 1. apríla 2021 do 8. apríla 2021 a dlh vo výške 1.607,34 eur je vyčíslený k 8. aprílu 2021, súd priznal žalobkyni v zhode s jej návrhom úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tomto dni.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že každá zo strán sporu mala v spore len polovičný úspech, nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu nepriznal.

8. Proti rozsudku v rozsahu II. a III. výroku podala včas odvolanie žalobkyňa, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tvrdila, že zo samotnej povahy poskytnutého úverového limitu povoleného prečerpania, t. j. poskytnutie úverového rámca k bežnému účtu klienta je zrejmé, že pre žalovanú viedla dlhodobo pred poskytnutím úveru bežný účet, na základe čoho disponovala informáciami o finančnej situácii žalovanej a mala prehľad o finančných prostriedkoch, ktorými žalovaná disponovala, ktorý vyplýval z ňou vykonávaných kreditných a debetných transakcií. Namietané nesprávne skutkové zistenia videla v tom, že okrem toho vykonala aj dopyt do úverového registra, ktorým banka zisťuje existenciu záväzkov žiadateľa a zároveň existenciu nesplácaných záväzkov a z vygenerovaného reportu vyplynulo, že v čase vykonania dopytu žalovaná nemala žiadne dlžné splátky úverov. Teda v danej veci boli naplnené obe podmienky ustanovené v § 7 ods. 43 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže pre žalovanú viedla účet od 20. marca 2018, čo je viac ako šesť mesiacov a na účet žalovanej bol preukázateľne zasielaný mesačný príjem tak, ako to vyplýva z priložených výpisov z účtu (kreditné obraty od obchodnej spoločnosti KOMFOS Prešov, s. r. o. a neskôr od obchodnej spoločnosti KARMEN - VEĽKOOBCHOD POTRAVÍN, s. r. o.). Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobkyni priznal náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (vo výške zaplatených súdnych poplatkov).

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadřila.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16. K námietke nesprávneho právného posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo žalobkyňa argumentuje tým, že zo samotnej povahy poskytnutého úverového limitu povoleného prečerpania, t. j. poskytnutie úverového rámca k bežnému účtu klienta je zrejmé, že pre žalovanú viedla dlhodobo pred poskytnutím úveru bežný účet, na základe čoho disponovala informáciami o finančnej situácii žalovanej, mala prehľad o finančných prostriedkoch, ktorými žalovaná disponovala, ktorý vyplýval z ňou vykonávaných kreditných a debetných transakcií, keď samotný súd prvej inštancie jej dal za pravdu, že nemala povinnosť preverovať príjem žalovanej z externých zdrojov z dôvodu, že mala interný zdroj informácií o príjme žalovanej vzhľadom na vedený bežný účet.

19. Rovnako ako neopodstatnené hodnotí odvolací súd tvrdenie žalobkyne, že z vygenerovaného reportu vyplynulo, že v čase vykonania dopytu žalovaná nemala žiadne dlžné splátky úverov, pretože súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vôbec nekonštatoval, že by žalovaná v čase vykonania dopytu dlhovala nejaké splátky úverov. Súd prvej inštancie v skutočnosti upozorňoval na iné pochybenia žalobkyne týkajúce sa jej postupu predchádzajúceho poskytnutiu peňažných prostriedkov žalovanej, o ktorých sa žalobkyňa v odvolaní vôbec nezmienuje.

20. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnej žalobkyne nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).